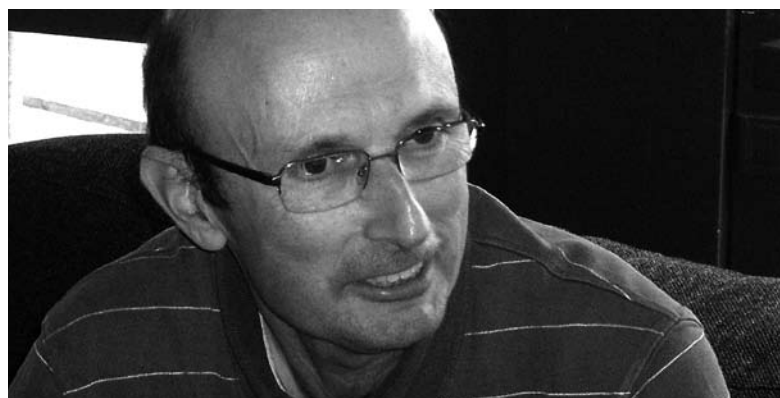

Entrevista a Josep Fuses

Josep Fuses treballa amb Joan M. Viader. Bona part de la seva obra l'han feta a Girona i s'ha centrat en la restauració. Les preguntes arrenquen ▶ sobre el concepte d'especialització en aquesta matèria, i tot seguit es fan extensives a la seva idea d'arquitectura en altres camps. ▶ La breu experiència com a docent adquireix una nova rellevància en dirigir ara la nova escola d'arquitectura de Girona. Així mateix exposa ▶ la seva idea d'arquitectura i ciutat, comenta l'adscripció al grup Pilar Prim i ofereix ▶ la seva visió sobre el futur de la biblioteca i l'arxiu històric del COAC.

Interview with Josep Fuses

Josep Fuses works with Joan M. Viader. Much of his work is based in Girona and has focused on restoration. Questions kick off on ▶ the concept of specialisation in this area, and then expand towards his idea of architecture in other fields. ▶ His teaching experience takes on new significance as he now directs the new Girona school of architecture. He also explains ▶ his idea of architecture and city, comments on belonging to the Pilar Prim group and gives ▶ his view regarding the future of the COAC library and historical archive.

Entrevista a Josep Fuses

Josep Fuses trabaja con Joan M. Viader. Gran parte de su trabajo se localiza en Girona y se ha centrado en la restauración. Las preguntas arrancan ▶ sobre el concepto de especialización en esta materia, y a continuación se hacen extensivas a su idea de arquitectura en otros campos. ▶ Su breve experiencia como docente adquiere una nueva relevancia al dirigir ahora la nueva escuela de arquitectura de Girona. Asimismo expone ▶ su idea de arquitectura y ciudad, comenta su pertenencia al grupo Pilar Prim y da ▶ su visión sobre el futuro de la biblioteca y el archivo histórico del COAC.

Club Nàutic a Sant Feliu de Guíxols

Josep Fuses, Joan Ma. Viader, arquitectes

▶ Vam començar restaurant amb l’Arcadi Pla en el marc del pla del barri vell de Girona. Arran d’això vam fer unes cases noves i tota la restauració de les cases del riu. Després vam començar a guanyar concursos de passejos marítims. Vam fer el de Platja d’Aro, el de la Fosca... Deien que n’erem especialistes. Després hem anat fent el que hem pogut. Hem fet un CAP, una escola, edificis d’habitatges. Vam fer la Facultat de Ciències de Girona i ara aquest edifici de serveis administratius de la Generalitat a l’illa de l’antic Hospital de Santa Caterina, que és el més gran que hem fet fins ara.

En un seixanta o setanta per cent, es tracta d’un edifici nou al centre de la ciutat. Té una part de restauració, però la resta és de nova planta. No és que vulguem fer restauració, però és que ja està tot molt construït. Cada vegada hi ha més feina de rehabilitació per un motiu ben senzill, i és que s’està acabant el sòl. Això de la restauració de la catedral de Barcelona ho vam agafar perquè també hi volien fer un museu. Quan vam començar, però, resultava que el museu tenia cinquanta mil problemes. Finalment el museu no s’ha fet, s’ha deixat per al final, i ara ens dediquem a arreglar tot el que cau amb Joan M. Viader i Mercè Zazurca. Aquest encàrrec m’ha servit per a una cosa que m’interessa molt, que és l’anonimat. Estic cansat dels pintors, els artistes i els arquitectes que encara arrossegueu aquesta cultura del jo romàntic: aquí

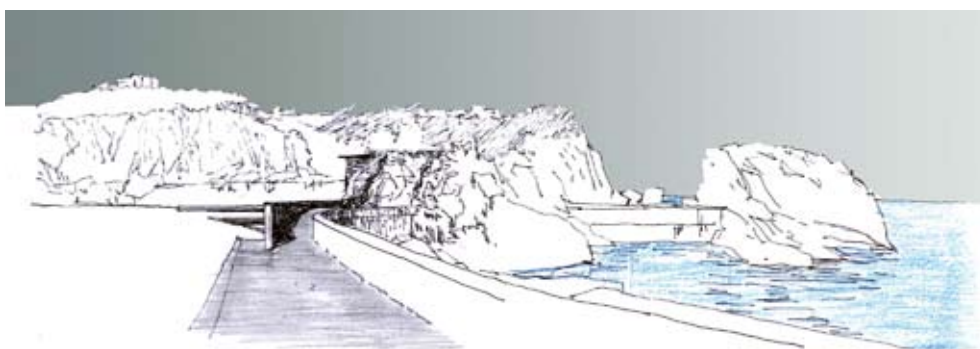
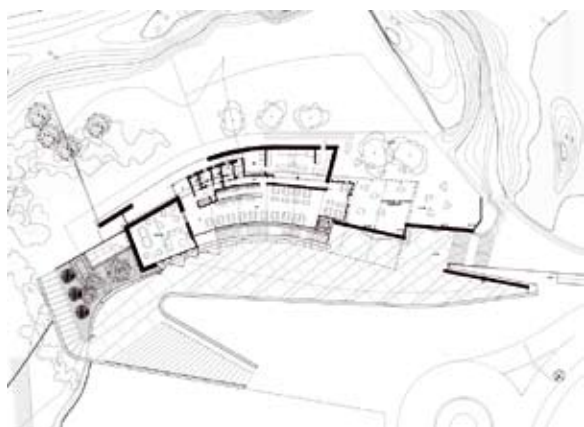
▶ We started restoring with the plan for the old quarter of Girona, together with Arcadi Pla. Next we built some new homes and did all the restoration of the riverfront houses. Then we started winning maritime promenade competitions. We did the promenades at Platja d’Aro, at La Fosca... They said we were specialists. Then we have done what we can: a healthcare centre, a school, residential buildings. We did the Faculty of Science of Girona and now this administrative services building for the Generalitat in the old Hospital de Santa Caterina block, which is the greatest project we have tackled so far.

Up to about sixty or seventy percent, this is a new building downtown. One part is restoration, but the rest is built from scratch. It’s not that we want to do restoration, but it is already very built up. There will be an increasing amount of rehabilitation work for one simple reason, namely that we are running out of land. We accepted the restoration of the cathedral in Barcelona because they also wanted to build a museum. But right from the start it was clear the museum had fifty thousand problems. It turns out that the museum has not been built, it was left to the end and now we are working to fix everything that falls, with Joan M. Viader and Mercè Zazurca. This assignment has helped me with something that really interests me, which is anonymity. I’m tired of painters, artists and architects who still trail the culture of the romantic self: here I come, here’s what I think, here I am and

▶ Empezamos restaurando con el plan del casco antiguo de Girona, junto a Arcadi Pla. A raíz de aquello hicimos unas casas nuevas y toda la restauración de las casas del río. Después empezamos a ganar concursos de paseos marítimos. Hicimos el de Platja d’Aro, el de La Fosca... Decían que éramos especialistas. Luego hemos ido haciendo lo que hemos podido: un CAP, una escuela, edificios de viviendas. Hicimos la Facultad de Ciencias de Girona y ahora este edificio de servicios administrativos de la Generalitat en la manzana del antiguo Hospital de Santa Caterina, que es lo más grande que hemos hecho hasta ahora.

En un sesenta o setenta por ciento, se trata de un edificio nuevo en el centro de la ciudad. Una parte es restauración, pero el resto es de nueva planta. No es que queramos hacer restauración, pero es que ya está todo muy construido. Cada vez habrá más trabajo de rehabilitación por una razón muy simple, y es que se está acabando el suelo. Lo de la restauración de la catedral de Barcelona lo aceptamos porque también querían hacer un museo. Pero nada más empezar resultaba que el museo tenía cincuenta mil problemas. Resulta que el museo no se ha hecho, se dejó para el final, y ahora nos dedicamos a arreglar todo lo que cae con Joan M. Viader y Mercè Zazurca. Este encargo me ha servido para algo que me interesa mucho, que es el anonimato. Estoy cansado de los pintores, artistas y arquitectos que aún arrastran esa cultura del yo romántico: aquí estoy yo, he aquí lo

▼ Port esportiu de Lloret de Mar, emplaçament i croquis del concurs

estic jo, vet aquí el que jo penso, jo estic aquí i dic això. En aquest sentit, i no per falta de modèstia sinó volgudament, penso en l'anonimat a l'hora de fer una feina. Amb la catedral està claríssim: fem una operació quasi com la dels temples japonesos, que els desmunten i els tornen a muntar cada any. Aquí fem això; hem desmuntat les dues torres laterals i les hem tornat a muntar. Ara el cimbori està desmuntat i el tornem a muntar per resoldre problemes tècnics i per substituir-hi els ferros rovellats. A nivell creatiu això no aporta res, evidentment. Però és una tasca complexa i professional que reivindico.

Respecte als canvis d'ús dels edificis històrics, m'he anat tornant cada vegada més conservador. Als divuit anys deia: s'ha d'intervenir amb les armes de la cultura contemporània. S'ha de fer el vell i el nou. Tinc algun amic italià, d'aquests del *restauro*, que se'n fa creus, quan veu les coses que hem fet aquí.

Pel que fa a la feina més recent, al darrer edifici que vam fer a Girona hi havia un pati barroc i n'hem fet un altre d'oposat al costat que és una solució ben simple. El treball més extremat va ser el Club Nàutic de Sant Feliu de Guíxols. Com que hi havia una roca i el final del moll, el que vam fer és un edifici desdoblado que continua el moll i al mateix temps s'integra a la roca. És a dir, que tampoc no és del tot lliure, però la forma és estranya i ve donada pel solar, que és obert i paisatgístic.

here's what I say. In this sense, and not for lack of modesty but for wanting, I think about anonymity when taking on work. With the cathedral it is very clear: we are doing an operation almost like that of the Japanese temples, which are disassembled and reassembled each year. Here we have dismantled the two side towers and reassembled them. The dome has been taken down and we'll reassemble it to resolve technical problems and replace the rusty iron parts. On a creative level this adds nothing, obviously. But it is a complex and professional task that I defend.

With regard to changes of use of historical buildings, I have become increasingly conservative. When I was 18 I used to say: we have to intervene with the weapons of contemporary culture. We must do the old and new. I have an Italian friend, one of those *restauro* types, who puts his hands to his head when he sees what we have done here.

As for more recent work, in the last building we did in Girona there was a Baroque courtyard and we built another on the opposite side, a very simple solution. The most extreme project was the Yacht Club at Sant Feliu de Guixols. Because there was a rock and the end of the pier, what we did is a split building that follows the pier and at the same time is integrated into the rock. In other words, it is not completely free, but the shape is strange and is given by the plot, which is open and scenic.

que yo pienso, yo estoy aquí y digo esto. En este sentido, y no por falta de modestia sino queriendo, pienso en el anonimato a la hora de asumir un trabajo. Con la catedral está clarísimo: hacemos una operación casi como la de los templos japoneses, que los desmontan y vuelven a montar cada año. Aquí hemos desmontado las dos torres laterales y las hemos vuelto a montar. Ahora el cimborrio está desmontado y lo volvemos a montar para resolver problemas técnicos y sustituir los hierros oxidados. A nivel creativo esto no aporta nada, evidentemente. Pero es una tarea compleja y profesional que reivindico.

Respecto a los cambios de uso de los edificios históricos, me he ido volviendo cada vez más conservador. Cuando tenía 18 años decía: hay que intervenir con las armas de la cultura contemporánea. Tiene que hacerse lo viejo y lo nuevo. Tengo algún amigo italiano, de esos del *restauro*, que se lleva las manos a la cabeza cuando ve lo que hemos hecho aquí.

En cuanto a trabajos más recientes, en el último edificio que hicimos en Girona había un patio barroco y hemos construido otro opuesto al lado que es una solución muy simple. El proyecto más extremado fue el Club Náutico de Sant Feliu de Guíxols. Como había una roca y el final del muelle, lo que hicimos es un edificio desdoblado que prosigue el muelle y al mismo tiempo se integra a la roca. Es decir, que tampoco es del todo libre, pero la forma es extraña y viene dada por el solar, que es abierto y paisajístico.

▶ A Barcelona vaig estar vuit anys fent classes d'història de l'art contemporani a un grup força divertit. Després, amb l'Arcadi Pla, vam estar quatre o cinc anys portant el segon curs de projectes d'arquitectura de l'escola La Salle. Ara porto cinc anys a Girona muntant la nova escola d'arquitectura.

Un dels pintors que sempre m'ha agradat és Paul Klee. A les seves pintures de vegades és molt difícil reconèixer-hi les coses; cada cosa és un món diferent. L'art contemporani actualment passa per una situació desesperada. Cal trobar altres maneres de reivindicar l'art social o l'art col·lectiu, o una determinada manera d'entendre el món que no sigui un sumatori d'individualitats. Moltes vegades m'estimaria més formar part del Council dels anys cinquanta que transformaven Londres o ser d'aquells que com a mínim formaven part d'un sistema de producció cultural. Això que cadascú està isolat a casa seva rumiant el seu discurs i després guanya un premi FAD, a mi em cansa, francament. Ho trobo horrible.

▶ In Barcelona I spent eight years giving classes on history of contemporary art to quite a fun group. Later, with Arcadi Pla, I spent four or five years teaching the second course in architectural projects at the La Salle school. Now I have spent five years in Girona setting up the new school of architecture.

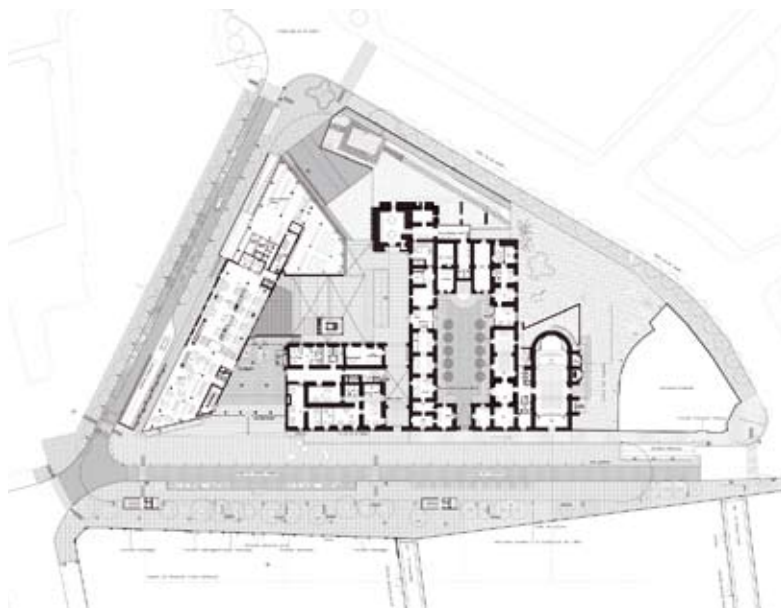
One of the painters I have always liked is Paul Klee. In his paintings it is sometimes very difficult to recognize things; each thing is a different world. Contemporary art is now facing a desperate situation. We must find other ways of defending social art or collective art, or a certain way of understanding the world, not limited to a sum of individuals. I would have preferred to join the fifties Council that transformed London or have at least formed part of a system of cultural production. This thing where each person remains isolated at home thinking about his discourse and then wins a FAD prize, tires me, to be honest. I find it horrible.

▶ En Barcelona estuve ocho años dando clases de historia del arte contemporáneo a un grupo bastante divertido. Después, con Arcadi Pla, estuvimos cuatro o cinco años llevando el segundo curso de proyectos de arquitectura de la escuela de La Salle. Ahora llevo cinco años en Girona montando la nueva escuela de arquitectura.

Uno de los pintores que siempre me ha gustado es Paul Klee. En sus pinturas a veces es muy difícil reconocer las cosas; cada cosa es un mundo diferente. El arte contemporáneo actualmente atraviesa una situación desesperada. Hay que encontrar otras formas de reivindicar el arte social o el arte colectivo, o una determinada manera de entender el mundo que no se limite a un sumatorio de individualidades. Muchas veces preferiría formar parte del Council de los años cincuenta que transformaban Londres o ser de aquellos que como mínimo formaban parte de un sistema de producción cultural. Esto de que cada uno permanece aislado en su casa pensando en su discurso y luego gana un premio FAD, a mí me cansa, francamente. Lo encuentro horrible.

Edifici de serveis administratius de la Generalitat de Catalunya a l'illa de l'antic Hospital de Santa Caterina de Girona

Josep Fuses, Joan Ma. Viader, arquitectes

De l'Escola de Barcelona recordo les classes de Moneo i la seva manera d'interpretar la ciutat i els edificis. Malgrat que ara estigui passat de moda, nosaltres hem intentat, de manera conscient o inconscient, actuar davant la ciutat com ho feia ell. Tenint en compte el context, l'entorn, la història, més o menys el lloc on actuem, i intentant servir aquest lloc. No és que estigui reivindicant l'eclecticisme, però també hem de tenir present el corrent de la història: s'han dit moltes coses i, per tant, tenim una pintura del sediment. La ciutat i el paisatge condicionen l'arquitectura que fas. Segueixes la tàctica del camaleó a cada lloc on es posa. És l'efecte *Zelig* de Woody Allen, que es tornava negre quan es trobava un negre, etc. Reconec que és una actitud que potser no tingui gaire èxit de màrqueting, perquè suposo que el que interessa és presentar una imatge clara. Tornem al que deia al començament sobre els autors: aquesta idea que la ciutat pot ser un sumatori d'individualitats que s'expressen de manera diferent, a mi em cansa. No sé si és una qüestió generacional o què, però això de l'estil no m'interessa.

Respecte a Rem Koolhaas, crec que és dels pocs que realment aporta una teoria completament diferent a la que teníem fins ara, i que, casualment, no ve del camp de l'arquitectura, sinó del de la publicitat. Va estar a Nova York i va escriure *Delirious New York*. És un discurs molt interessant, tot i que està molt integrat en el sistema. Acabas dient: no, les societats capitalistes, neoliberals, generen aquest tipus d'arquitectura de Las Vegas, del centre comercial i tota aquesta nova arquitectura de les societats de consum. I conclou: això és el que hi ha i ens hem de moure en aquestes coordenades.

From the Barcelona School I remember the classes by Moneo and his way of interpreting the city and buildings. Although now outdated, we have tried, consciously or unconsciously, to act as he did regarding the city. Taking into account the context, the environment, the history, more or less of the place where we work, and trying to serve that place. Not that I'm defending eclecticism, but we must also bear in mind the current of history: many things have been said and, therefore, we have a painting of the sediment. The city and the landscape condition the architecture that you produce. You follow the chameleon tactic everywhere that it is placed. This is Woody Allen's *Zelig* effect, turning black when meeting a black, etc. I agree it is an attitude that perhaps wouldn't be too much of a marketing success, because I assume that what matters is presenting a clear image. Back to what I said earlier about authors: this idea that the city can be a summation of individualities that are expressed differently, tires me. I don't know if it's a generational issue or what, but all this style thing does not interest me.

With respect to Rem Koolhaas, I think he is one of the few who really gives a completely different theory than we had up to now which, coincidentally, comes not from the field of architecture, but of advertising. He was in New York and he wrote *Delirious New York*. It's a very interesting argument, although well integrated into the system. You end up saying: no, the capitalist, neoliberal societies generate this type of architecture in Las Vegas, the shopping centre and all this new architecture for consumer societies. And you conclude: this is what we have and we have to move within these coordinates.

De la Escuela de Barcelona recuerdo las clases de Moneo y su forma de interpretar la ciudad y los edificios. A pesar de que ahora esté pasado de moda, nosotros hemos intentado, consciente o inconscientemente, actuar frente a la ciudad tal como él lo hacía. Teniendo en cuenta el contexto, el entorno, la historia, más o menos el lugar donde actuamos, e intentando servir a este lugar. No es que esté reivindicando el eclecticismo, pero también debemos tener presente la corriente de la historia: se han dicho muchas cosas y, por tanto, tenemos una pintura del sedimento. La ciudad y el paisaje condicionan la arquitectura que haces. Sigues la táctica del camaleón en cada lugar donde se coloca. Es el efecto *Zelig* de Woody Allen, que se volvía negro cuando encontraba a un negro, etc. Reconozco que es una actitud que quizás no tenga demasiado éxito de marketing, porque supongo que lo que interesa es presentar una imagen clara. Volvemos a lo que decía al principio sobre los autores: esta idea de que la ciudad puede ser un sumatorio de individualidades que se expresan de forma diferente, a mí me cansa. No sé si es una cuestión generacional o qué, pero todo esto del estilo no me interesa.

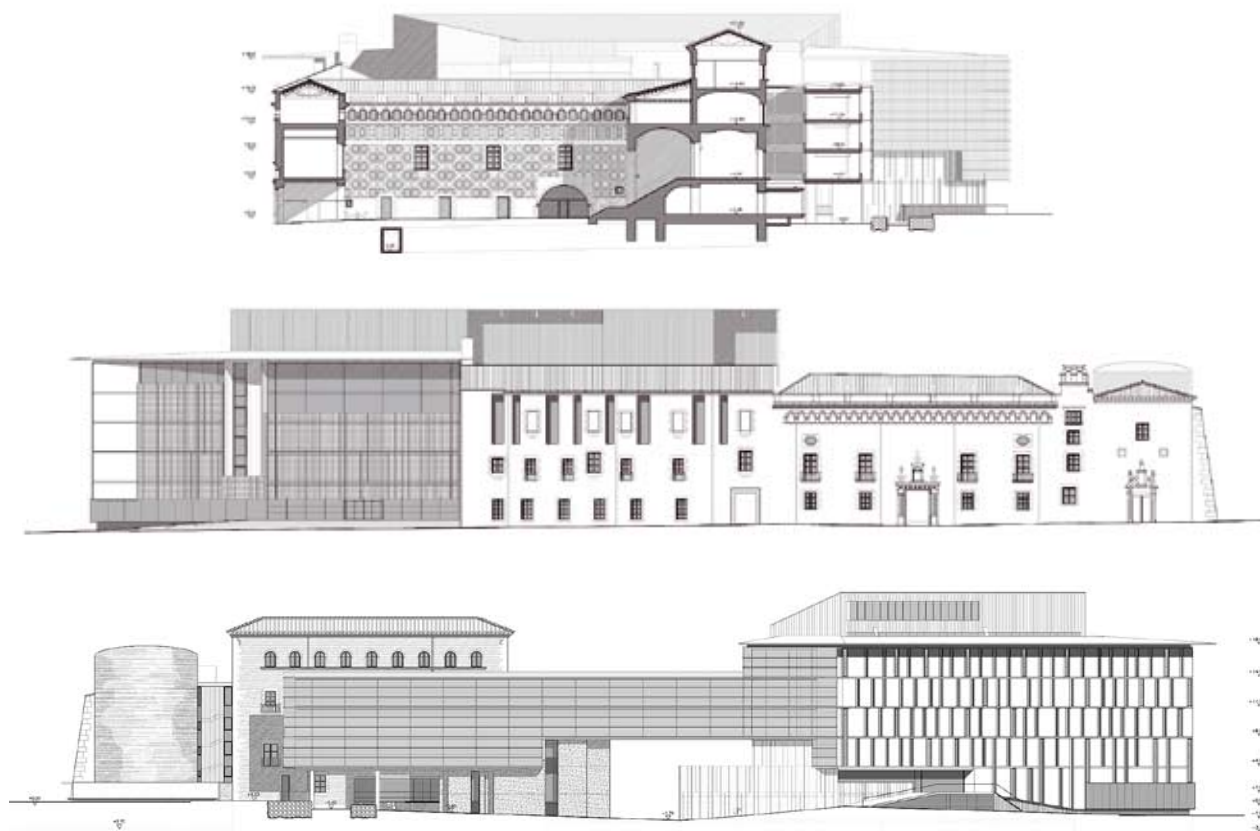
Respecto a Rem Koolhaas, creo que es de los pocos que realmente aporta una teoría completamente distinta de la que teníamos hasta ahora, y que, casualmente, no viene del campo de la arquitectura sino del de la publicidad. Estuvo en Nueva York y escribió *Delirious New York*. Es un discurso muy interesante, aunque muy integrado en el sistema. Acabas por decir: no, las sociedades capitalistas, liberales, generan este tipo de arquitectura de Las Vegas, del centro comercial y toda esta nueva arquitectura de las sociedades de consumo. Y concluyes: esto es lo que hay y tenemos que movernos en estas coordenadas.

Fa uns deu anys es deia que la missió de l'arquitecte era molt complicada perquè crea una ciutat que serveix d'identitat per a un col·lectiu. D'alguna manera, nosaltres creem a la ciutat; no sé si en som conscients o no, però evidentment qualsevol edifici forma part d'una cultura o d'una imatge social, o digues-li com vulguis. Tot i que cada vegada és menys clar quin és, aquest col·lectiu. Per tant, la tasca de l'arquitecte és tan ingent que hi ha moltes vies per canalitzar-la. Una és l'arquitectura com una cosa completament independent respecte a la història, a la societat. O el camp contrari de polítiques participatives, com han fet Itziar González i companyia a la plaça Lesseps. O això que fan a la Diagonal, que tots hi diem la nostra. Però jo, com a arquitecte, tampoc no hi crec gaire, que la ciutat es faci sobre la base de la participació i la consulta popular. Trobo a faltar una mica altres èpoques, com la del mateix moviment modern, en què tenien un projecte en comú més o menys clar. Nosaltres, ara, no en tenim cap.

Some ten years ago it was said that the architect's mission was very complicated because it creates a city that serves as an identity for a collective group. Somehow, we create in the city; I don't know if we are aware of this or not, but obviously any building is part of a culture or social image, or call it what you want. Although it is becoming less clear what this group is. Therefore, the architect's task is so huge that numerous ways exist to channel it. One is architecture as something completely independent with respect to history, to society. Or the opposite field to participatory policies, as Itziar Gonzalez and company have done in Plaça Lesseps. Or what they are doing on the Diagonal, with everyone participating. Although I, as an architect, do not much believe that the city is built on the basis of participation and popular consultation. I slightly miss other eras, such as that of the modern movement itself, which had a more or less clear common project. Now we have none.

Hace unos diez años se decía que la misión del arquitecto era muy complicada porque crea una ciudad que sirve de identidad para un colectivo. De algún modo, nosotros creamos en la ciudad; no sé si somos conscientes de ello o no, pero evidentemente cualquier edificio forma parte de una cultura o de una imagen social, o llámale como quieras. Aunque cada vez está menos claro cuál es, este colectivo. Por consiguiente, la tarea del arquitecto es tan ingente que existen numerosas vías para canalizarla. Una es la arquitectura como algo completamente independiente respecto a la historia, a la sociedad. O el campo contrario de políticas participativas, como han hecho Itziar González y compañía en la plaza Lesseps. O esto que hacen en la Diagonal, que todos participan. Aunque yo, como arquitecto, tampoco creo demasiado en que la ciudad se haga sobre la base de la participación y la consulta popular. Echo un poco en falta otras épocas, como la del propio movimiento moderno, en que tenían un proyecto en común más o menos claro. Nosotros, ahora, no tenemos ninguno.

▶ Amb els del col·lectiu Pilar Prim ens veiem, però no fem res. El que ens ha sortit més bé, perquè és més fàcil, és criticar la realitat. Una vegada un periodista em va preguntar què opinava sobre alguns dels gratacels de Barcelona. Recordo que vaig contestar: miri, a mi m'és igual que la torre Agbar hi sigui o no, el que és progressista d'Agbar és que l'aigua de Barcelona sigui cada dia més bona i més barata. El fet que la torre Agbar sigui de coloraines i tingui una forma oval, no sabia què dir-ne, perquè al final sento una certa fatiga formal. És com la plaça d'Europa, aquesta mena de trobada gegantera, encara que ara ja fa temps que no hi passo; tanta manipulació formal arriba a cansar. No vull ser un iconoclasta, però fer formes és bastant fàcil, no? Fer formes maques, a priori, ho trobeu gaire complicat?

A la gent de Pilar Prim ens interessien els espais no manipulats que feien els arquitectes antics; no vull dir l'arquitectura tradicional, sinó les fàbriques o els antics magatzems dels ports, que tenen un pes i una autenticitat brutals que no trobo en l'arquitectura contemporània.

▶ Pel que fa al possible trasllat de la biblioteca del COAC, hi estic en contra. L'Ateneu, qualsevol club d'amics, tots tenen una biblioteca. Si aquí som més de deu mil arquitectes pagant una quota mínima, podem mantenir tant la biblioteca com l'arxiu.

Alguns pensen que la solució és treure-se-la de sobre i posar-la al museu aquest de disseny. Fixa-t'hi, hem deixat de ser un col·legi del qual estàvem orgullosos, de pensar que érem el millor col·legi. Era quasi com un ministeri on teníem de tot. Jo no sé si el Col·legi de Periodistes o altres col·legis no mantenen una mínima biblioteca. El que no entenc és com una associació de deu mil persones no pot mantenir un arxiu i una biblioteca. ♦

▶ With the Pilar Prim collective, we see each other, but we do nothing. What we have done best, because it's easier, has been to criticise the situation. Once a journalist asked me what I thought about some of the skyscrapers in Barcelona. I remember I said: Look, I do not care if the Agbar Tower is there or not, what is progressive about Agbar is that Barcelona's water is better tasting and cheaper every day. The fact that the Agbar tower is colourful and oval shaped, I don't know what to say, because in the end I feel a certain formal fatigue. It's like the Plaça d'Europa, that sort of meeting of giants, although I haven't been past there for some time; so much formal manipulation ends up being tiresome. I don't want to be iconoclastic, but making shapes is easy enough, right? Making beautiful shapes, a priori, do you think that is very complicated?

For we Pilar Prim people are interested in the non-manipulated stuff built by the old architects; I am not referring to traditional architecture, but to the factories or old warehouses in the ports, which have a brutal weight and authenticity that I cannot find in contemporary architecture.

▶ I am against the possible relocation of the COAC library. The Ateneu, or any friends club, all have a library. If we are more than ten thousand architects paying a minimal fee, we can maintain both the library and the archive.

Some think that the solution is to get rid of it and put it into this design museum. We are no longer an association that we were proud of, that we thought was the best. It was almost like a ministry where there was everything. I don't know whether the Journalists' Association or other professional associations maintain a minimal library or not. What I don't understand is how an association with ten thousand members cannot maintain an archive and a library. ♦

Translated by Debbie Smirthwaite

▶ Con los del colectivo Pilar Prim nos vemos, pero no hacemos nada. Lo que nos ha salido mejor, porque es lo más fácil, es criticar la realidad. Una vez un periodista me preguntó qué opinaba sobre algunos de los rascacielos de Barcelona. Recuerdo que respondí: mire, a mí me da igual que la torre Agbar esté ahí o no, lo que es progresista de Agbar es que el agua de Barcelona tenga cada día mejor sabor y sea más barata. Que la torre Agbar sea de colorines y tenga forma oval, no sabía qué decir, porque al final siento cierta fatiga formal. Es como la plaza de Europa, esa especie de encuentro de gigantes, aunque ahora ya hace tiempo que no paso por ahí; tanta manipulación formal llega a cansar. No quiero ser iconoclasta, pero hacer formas es bastante fácil, ¿no? Hacer formas bonitas, a priori, ¿creéis que es muy complicado?

A la gente de Pilar Prim nos interesan los espacios no manipulados que hacían los arquitectos antiguos; no me refiero a la arquitectura tradicional, sino a las fábricas o los antiguos almacenes de los puertos, que tienen un peso y una autenticidad brutales que no encuentro en la arquitectura contemporánea.

▶ Estoy en contra del posible traslado de la biblioteca del COAC. El Ateneo o cualquier club de amigos, todos tienen biblioteca. Si aquí somos más de diez mil arquitectos pagando una cuota mínima, podemos mantener tanto la biblioteca como el archivo.

Algunos piensan que la solución es quitársela de encima y ponerla en el museo este de diseño. Fíjate, hemos dejado de ser un colegio del que estábamos orgullosos, de pensar que éramos los mejores. Era casi como un ministerio donde había de todo. Yo no sé si el Colegio de Periodistas u otros colegios profesionales mantienen o no una mínima biblioteca. Lo que no entiendo es cómo una asociación de diez mil personas no puede mantener un archivo y una biblioteca. ♦

Traducido por Jordi Palou

■ El nou edifici és un marc abstracte que posa en valor l'antic hospital i s'entén com una ampliació de l'existent, més que no pas una edificació aïllada. Té una geometria simple, construïda a partir de la trama urbana circumdant.

La rehabilitació de l'edifici històric l'allibera dels cossos afegits que n'alteraven notablement la tipologia original, com era el cos del segle XIX que emmascarava l'absis de la capella o el del segle XX a la cantonada sud-est. Es restauren elements molt significatius com ara la façana de Pompeu Fabra, els esgrafiats noucentistes del pati de les magnòlies o els arrambadors ceràmics barrocs de la planta primera, a les antigues sales de l'hospital.

Es reforça el caràcter per a vianants de tot el conjunt i la seva permeabilitat cap a la ciutat amb una plaça interior i un conjunt de passos coberts. Així mateix, es potencien formalment les dues entrades principals a la plaça interior, com també els espais històrics singulars: la capella neoclàssica, que queda lliure de cossos afegits, i la recuperació de les restes de la muralla, avui enterrada, que marca un límit entre la Gran Via i els jardins de darrere l'hospital.

La planta semisoterrani prevista a les bases es converteix en una planta diàfana al nivell de la plaça interior, ja que se soterra 1,50 m sota rasant, i això permet fer-hi aparèixer la muralla del segle XVII.

El disseny general de l'edifici integra criteris d'estalvi energètic i opta pels elements més senzills i eficaços en relació amb el seu manteniment: patis interiors, ventilació creuada natural, proteccions solars estàtiques i viseres.

S'han construït uns aparcaments sota les places Pompeu Fabra i Hospital i sota l'edifici nou, i s'han redissenyat les seccions viàries i les pavimentacions d'aquestes places i del carrer Joan Maragall per donar prioritat a l'espai per als vianants.

■ The new building is an abstract framework that highlights the former hospital and is understood as an extension of what already exists, but not as an isolated building. It has a simple geometry, constructed based on the surrounding urban environs.

The rehabilitation of the historical building has freed it of the attached elements that notably altered its original typology, such as the 19th century element that masked the apse of the chapel or the 20th century element on the south-east corner. Very significant elements have been restored, such as the Pompeu Fabra façade, the *Noucentiste* sgraffito in the magnolias courtyard or the Baroque ceramic banisters on the first floor, old rooms on the first floor, old hospital rooms.

The pedestrian character of the whole was reinforced along with its permeability towards the inner city with an interior square and a set of covered steps. It also formally enhances the two main entrances to the interior square, as well as the unique historical sites: the neo-classical chapel, which is free of added bodies, and the recovery of the remains of the wall, now buried, marking a boundary between Gran Via and the gardens behind the hospital.

The semi-basement floor envisaged in the bases was converted into an open-plan floor on the level of the interior square, as it is buried 1.50 m below ground level, and this allows the seventeenth-century wall to make an appearance.

The general design of the building incorporates energy-saving criteria, and the option chosen was for the simplest and most effective according to their maintenance: interior courtyards, natural cross ventilation, natural static sunscreens and visors.

Car parks have been built under the Pompeu Fabra and Hospital squares and under the new building, and the road sections and pavements of these squares and Carrer Joan Maragall have been redesigned, prioritizing space for pedestrians.

■ El nuevo edificio es un marco abstracto que pone en valor el antiguo hospital y se entiende como una ampliación de la construcción existente, más que constituir una edificación aislada. Tiene una geometría simple, construida a partir de la trama urbana vecina.

La rehabilitación del edificio histórico lo libera de los cuerpos añadidos que alteraban notablemente su tipología original, como el cuerpo del siglo XIX que ocultaba el ábside de la capilla o el del siglo XX en la esquina sudeste. Se restauran elementos muy significativos como la fachada de Pompeu Fabra, los esgrafiados novecentistas del patio de las magnolias o las barandillas cerámicas barrocas de la primera planta, en las antiguas salas del hospital.

Se refuerza el carácter peatonal de todo el conjunto y su permeabilidad hacia la ciudad con una plaza interior y un conjunto de pasos cubiertos. Asimismo, se potencian formalmente las dos entradas principales a la plaza interior, así como los espacios históricos singulares: la capilla neoclásica, que queda libre de cuerpos añadidos, y la recuperación de los restos de la muralla, hoy enterrada, que marca un límite entre la Gran Vía y los jardines que hay tras el hospital.

La planta semisótano prevista en las bases se convierte en una planta diáfana al nivel de la plaza interior, ya que se soterra 1,50 m bajo rasante, lo que permite que aparezca la muralla del siglo XVII.

El diseño general del edificio integra criterios de ahorro energético, optándose por aquellos que resultan más sencillos y eficaces en relación con su mantenimiento: patios interiores, ventilación cruzada natural, protecciones solares estáticas y viseras.

Se han construido unos aparcamientos bajo las plazas Pompeu Fabra y Hospital y bajo el nuevo edificio, y se han rediseñado las secciones viarias y las pavimentaciones de estas plazas y de la calle Joan Maragall, dando prioridad al espacio peatonal.

